

Personeels voor militaire

L. Polman

Het 'Worldwide Peace-missions Initiative' van de regering-Bush mikt speciaal op Afrika. Binnen vijf jaar moeten 75 duizend Afrikaanse jongelui worden klaargestoomd om te kunnen worden ingezet bij internationale militaire operaties. Voor hun training wil het Amerikaanse Congres 660 miljoen dollar vrijmaken.

Alleen al onder de vlag van de Verenigde Naties worden momenteel op veertien plaatsen in de wereld vredesmissies gaande gehouden door in totaal ruim 50 duizend blauwhelmen. De door de Veiligheidsraad verordonneerde VN-missies in Haïti, Burundi, Sudan en Ivoorkust vereisen de inzet van nog eens 20 duizend soldaten, maar door de omvang van de operaties in Irak, Afghanistan en op de Balkan komt de formatie daarvan in het gedrang.

Veel moeizamer nog dan de personeelswerving voor VN-missies, verloopt de rekrutering voor de lopende Amerikaanse militaire missies. Vooral naar Irak willen Amerikaanse jongens en meisjes niet. Maar Nigerianen, Jamaïcanen, Mexicanen, Koreanen, in Amerika op tijdelijke verblijfsvergunningen, willen wél. Graag zelfs. Langs een *tour of duty* in Irak kunnen buitenlanders een Amerikaans paspoort verdienen. Het Amerikaanse leger in Irak telt nu in Irak alleen al 37.041 buitenlandse soldaten. 'Green Card Soldiers' worden ze genoemd, want groen is de kleur van hun vreemdelingendocument.

Voor hulp bij het invullen van de papierwinkel die de aanvragen van

het Amerikaanse paspoort omringt, heeft de US Army zelfs een speciale afdeling in het leven geroepen. Tijdens de Eerste Golfoorlog, toen de noodzaak voor de inzet van Green Card Soldiers nog niet zo bitter was als nu, duurde het nog drie jaar voordat de buitenlandse rekrutering zijn paspoort mocht komen ophalen. Nu hebben ze de toezegging al als ze in een rekruteringsbureau één paspoortfoto en 310 dollar administratiekosten inleveren en een helm aanpakken.

Irakezen komen met steeds grote regelmaat 'Amerikaanse' militairen tegen die geen woord Engels spreken en niet precies weten waar Washington ligt.

Het zijn niet alleen de gevaren in Irak die 'echte' Amerikanen tegenhouden om zich naar Irak te laten sturen. In het algemeen wordt de verdediging van het vaderland steeds vaker werk dat Amerikanen niet willen doen, zoals dakdekken en schoonmaken ook vaker door buitenlanders worden gedaan. Bezuinigingen op Defensie hebben geleid tot lagere salarissen en snijden in de extra beloningen waarmee jongelui vroeger over de streep getrokken werden, zoals een studiebeurs tot 50.000 dollar, of een baan bij de Amerikaanse posterijen na je diensttijd.

Werving re missies

Langzaam verandert het Amerikaanse leger in een soort gastarbeidersleger, van soldaten die loyaal zijn aan hun eenheid en hun officieren maar niet aan de Republiek. We weten hoe dat is afgelopen voor de Romeinen.

En toch moet als het aan Bush ligt iedereen die internationaal militair wil opereren, Verenigde Naties dan wel zomaar landen, straks kunnen putten uit dat nieuw aan te leggen reservoir van 75.000 Afrikaanse soldaten. Doet me denken aan een ideetje waarmee onze eigen Wim Kok, toen hij nog premier was, al eens op de proppen kwam. Het had een iets ander jasje dan het plan van Bush, maar kwam neer op dezelfde worst-voor-de-neus. Kok stelde voor om Afrikaanse landen per beschikbaar te stellen blauwhelm korting te geven op de aflossing van hun schulden aan het Westen. Ook toen al werden internationale militaire operaties sneller gelanceerd dan rekruteringsbureaus konden bijbenen.

Hier in West-Afrika zien ze de westerse wervingsproblemen niettemin handenwrijvend aan. *Private Adegboyega Adewumi* was advocaat in Nigeria, maar zag zijn kans schoon toen *Gulf War II* uitbrak. Hij gaf zijn praktijk in Lagos op, meldde zich bij

een rekruteringskantoor in Amerika en zit nu tevreden met een helm op in Irak op uitreiking van zijn Amerikaanse paspoort te wachten.

Mohammed Kallon was in zijn vaderland Sierra Leone al soldaat. Hij sleet zijn leven achter een stapeltje lekke zandzakken in de Sierraleonense bush – als het regende verscholen onder een plu van bananenbladeren, als het muggentijd was, klapperend van de malaria. Zijn salaris bedroeg 80.000 leones per maand (36 dollar) en werd bovendien zelden of nooit uitbetaald. 'Ik had altijd honger,' zegt hij. 'Tenzij ik mensen liet betalen om langs me heen te mogen.'

Hoe, is een lang verhaal, maar Kallon heeft het vanuit de Sierraleonense bush helemaal naar Bagdad geschopt. 'Het paradijs,' zegt hij. Van de Amerikaanse legerleiding krijgt hij drie maaltijden per dag. Een uniform zonder scheuren. Iedere maand salaris. En Kallon heeft nu een Amerikaans paspoort. Hij is met verlof in Sierra Leone en steekt er de dorpsjongelui, die zwijmelend om hem heen drommen, de ogen mee uit.

Zijn advies aan dorpsgenoten die ook wel naar een internationale militaire operatie zouden willen: 'Nooit zeggen dat je moslim bent'.

BERICHT UIT AFRIKA